

środa, 14.08.2024

Standardy ochrony dzieci w parafii

INFORMACJA

W parafii pw. Dobrego Pasterza w Babicy został opracowany i wprowadzony w życie wewnętrzny dokument, w którym zawarta jest polityka ochrony przebywających tam dzieci i osób dorosłych zgodnie z obowiązującymi standardami wyznaczonymi tak przez dokumenty państwowe (Ustawę o zmianie ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz innych ustaw z dn. 28.07.23 – tzw. „Ustawa Kamilka”), jak również wskazania wynikające z Wytycznych Kościoła Katolickiego w Polsce.

W parafii pw. Trójcy Świętej w Czudcu osobą odpowiedzialną na wdrożenie i przestrzeganie Standardów Ochrony Małoletnich oraz podejmowanie interwencji jest Proboszcz. e-mail: kancelaria@babicaparafia.pl telefon: (17) 277 27 17

DELEGAT BISKUPA DS. PRZYPADKÓW WYKORZYSTANIA MAŁOLETNI

Ks. dr Przemysław Drąg. Telefon: 510 114 164 / e-mail: delegat@diecezja.rzeszow.pl

Delegat przyjmuje zgłoszenia o fakcie wykorzystania seksualnego przez osobę duchowną w Kurii Diecezjalnej, ul. Zamkowa 4, 35-032 Rzeszów, po wcześniejszym kontakcie telefonicznym.

KURATOR OSÓB DUCHOWNYCH ODPOWIEDZIALNYCH ZA NADUŻYCIA

Ks. dr Paweł Synoś. Dyżuruje w Kurii diecezjalnej w czwartki i piątki w godz. 9.00-13.00,

19. Zamkowa 4, 35-032 Rzeszów, telefon: 17 852 44 19.

DUSZPASTERZ DO POMOCY DUCHOWEJ DLA OSÓB POKRZYWDZONYCH

Do pomocy duchowej ofiarom nadużyć seksualnych, ich rodzinom oraz wspólnotom lokalnym.

Ks. mgr Jacek Szczęch. Telefon: 575 379 442 / e-mail: duszpasterz.od@diecezja.rzeszow.pl

WIĘCEJ INFORMACJI MOŻNA UZYSKAĆ PONIŻEJ:

Strona Diecezjalna: <https://diecezja.rzeszow.pl/ochrona-maloletnich/>

Serwis Episkopatu Polski: <https://ochrona.episkopat.pl/>

Centrum Ochrony Dziecka: <https://cod.ignatianum.edu.pl/>

Fundacja św. Józefa KEP (pomoc pokrzywdzonym) <https://fsj.org.pl/>

Telefon Zaufania dla dorosłych „Zranieni w Kościele” <https://zranieni.info/>

Telefon Zaufania dla dzieci 116 111: <https://116111.pl/>

Standardy ochrony dzieci w parafii

Preambuła

Niniejszy dokument stanowi realizację obowiązku prawnego dotyczącego wprowadzenia we wszelkich instytucjach, w których przebywają dzieci, standardów ich ochrony przed krzywdzeniem [ustawa z dnia 28 lipca 2023 roku o zmianie ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2023 poz. 1606)]. Postulat opracowania ogólnopolskiej strategii ochrony dzieci przed przemocą docierał do świadomości społecznej w kierunku opracowania i wdrożenia „Narodowej strategii walki z przemocą wobec dzieci”. Strategia ta zakłada, że wszędzie tam, gdzie przebywają dzieci, będzie realizowany spójny program na rzecz ich ochrony. Odpowiedź osób duchownych i świeckich od szeregu lat zaangażowanych w ochronę dzieci przed przemocą sprawiła, że Kościół stoi w pierwszym szeregu w przygotowaniu swoich placówek do przyjęcia i wdrożenia standardów ochrony. W ten sposób realizuje się misja Kościoła powierzona mu przez Chrystusa, aby nie zginęło żadne z tych najmniejszych (zob. Mt 1, 14) W oparciu o to ewangeliczne zadanie Kościół uznaje, że dobro dziecka jest najważniejsze. Przyjmuje on, nie tylko ustawową, lecz także moralną odpowiedzialność za ochronę i promowanie dobra wszystkich dzieci oraz zobowiązuje się dążyć do wszelkich starań, aby zapewnić bezpieczne i przyjazne środowisko, w którym dzieci będą szanowane i doceniane. Kościół w jednoznaczny sposób uważa, że niedopuszczalne jest stosowanie przez kogokolwiek wobec dziecka przemocy w jakiegokolwiek formie oraz że wszyscy jesteśmy zobowiązani do uczenia się rozpoznawania tych, którzy potrzebują pomocy i bezwzględnego podejmowania działań w przypadku podejrzeń lub ujawnienia okoliczności, które mogą wskazywać, że dziecku zagraża lub dzieje się krzywda.

Specyfika środowiska parafialnego.

Parafia jako podstawowa komórka instytucjonalna Kościoła wyróżnia się specyficznymi obszarami działania. Wśród nich szczególnie miejsce zajmuje sprawowanie sakramentów oraz katechizowanie. Za całą działalność parafii, w tym duszpasterską, odpowiedzialny jest proboszcz mianowany przez biskupa diecezjalnego. W parafii, oprócz proboszcza, posługiwać mogą zarówno inni duszpasterze (wikariusz, rezydent) jak i osoby świeckie będące pracownikami parafialnymi lub wolontariuszami (kościelny, organista, grabarz).

Dynamika życia parafialnego sprawia, że parafia jest miejscem, w którym funkcjonują różne grupy duszpasterskie zrzeszające w swych szeregach dzieci. Kontakt duszpasterzy i innych pracowników z dziećmi jest czymś oczywistym. Można zatem, w kontekście parafii, mówić za-równo o czynnikach chroniących przed przemocą względem dzieci, jak i czynnikach ryzyka, ułatwiających zaistnienie przemocy.

Czynnikami chroniącymi będą: poczucie sacrum, permanentna formacja, poczucie przy-należności i wzajemnej odpowiedzialności, relacje oparte na zasadach ewangelicznych, wspólnotowość. Ponadto dusze zaufanie jakim cieszą duszpasterze sprawia, że do nich mogą zwracać się o pomoc osoby doświadczające krzywdy i szukające wsparcia. Duszpasterze i inne osoby posługujące w parafii, dzięki specyfice swej posługi, mogą posiadać szczególną możliwość wglądu w sytuację rodzinną parafian, również w kontekście zauważenia krzywdy i przemocy wobec dzieci.

Czynnikami zagrażającymi z kolei będą: nadmierny autorytet jakim cieszą się duchowni, mogący prowadzić do postawy klerykalizmu; atmosfera zależności i posłuszeństwa hierarchii sprzyjająca zachowaniu tajemnicy; wiedza duszpasterzy o życiu parafian oraz fizyczna obecność w ich przestrzeni prywatnej dająca możliwość manipulacji i wykorzystania; niedojrzałość księży i innych posługujących w parafii. W odpowiedzi na obecność czynników ryzyka jawi się potrzeba opracowania i wprowadzenia w życie standardów ochrony.

1. Granice zachowań w relacjach dorosły – dziecko

Dziecko, rozwijając się potrzebuje opieki, troski, kształcenia i wychowania. Dzieje się to w rodzinie, ale również poprzez relacje z autorytetami oraz wartościami przekazywanymi w środowisku rówieśniczym i wychowawczym, a więc także w obszarze duszpasterstwa parafialnego. Wszelkie oddziaływanie wychowawcze zawsze musi się dokonywać z poszanowaniem woli rodziców bądź prawnych opiekunów.

Niemożliwe jest stworzenie wyczerpującej listy zachowań niepożądanych, ani też wskazanie precyzyjnych granic wszystkich zachowań. Należy jednak dążyć do tego, aby wytworzyć w świadomości społecznej wrażliwość na motywacje, dla których dorośli wchodzą w relacje z dziećmi. Dzięki tej powszechnej wrażliwości zwiększy się szansa na wczesne zauważenie osoby, która zachowuje się w sposób niewłaściwy, zarówno przez opiekunów jak i przez same dzieci. Lista zasad i reguł podana w standardach może wydawać się ograniczająca swobody osobiste uczestników życia parafii. Pomocą w przyjęciu standardów będzie przeniesienie uwagi z nakazów i zakazów na swoistą refleksję nad dbałością o dobro dziecka i jego opiekuna, wyrażającą się w transparentności.

Zachowania właściwe w naszym kręgu kulturowym

- uścisk dłoni lub delikatne objęcie, przytulenie na przywitaniu lub pożegnaniu;
- delikatne poklepanie po ramionach lub plecach jako wyraz akceptacji i wsparcia;
- dotyk ramion, rąk czy barku jako wyraz bliskości;
- trzymanie się za ręce np. w czasie zabawy;
- trzymanie za ręce dzieci w czasie spaceru;
- siadanie w pobliżu małych dzieci;
- podnoszenie lub trzymanie na rękach dzieci do ok. 3 roku życia;
- przytulanie i branie na kolana małych dzieci za zgodą rodziców i najlepiej w ich obecności.

Zasady chroniące w kontakcie bezpośrednim

- wszystkie spotkania z dziećmi powinny odbywać się w miejscach ogólnie dostępnych;
- nie można przebywać z dzieckiem sam na sam w warunkach odizolowanych;
- jeżeli dobro dziecka wymaga indywidualnego spotkania, osoba przeprowadzająca spotkanie powinna zatroszczyć się o jego transparentność
- indywidualnych spotkań z dziećmi nie wolno mnożyć ani przedłużać;
- spotkania indywidualne nie powinny odbywać się w późnych godzinach wieczornych;
- nie można przeprowadzać spotkań z dziećmi w pomieszczeniach mieszkalnych;
- dzieci powinny zawsze pozostawać pod opieką osoby dorosłej;
- nie można przewozić dzieci prywatnymi samochodami bez wyraźnej zgody rodziców;
- niestosowne jest przechodzenie na „ty” osoby dorosłej z dzieckiem;
- ingerencja w prywatne życie dziecka może dotyczyć tylko tego, czego wymaga konkretny problem.
- w przypadku konieczności podjęcia rozmów na temat seksualności należy wykazać się delikatnością i roztropnie rozemnać, czy

- każdy przypadek przemocy pomiędzy dziećmi wymaga natychmiastowej reakcji ze strony opiekunów;
- należy reagować na posiadanie przez dzieci substancji niedozwolonych

Zachowania niedozwolone w kontakcie bezpośrednim

- niedozwolone jest okazywanie wszelkich form niechcianej czułości;
- niedozwolone jest dotykanie piersi, pośladków, genitaliów (także przez odzież);
- niedozwolone są pocałunki;
- niedozwolone są mocne i zamykające uściski, uniemożliwiające przerwanie kontaktu;
- niedozwolone jest klepanie po pośladkach, udach, kolanach;
- niedozwolone jest laskotanie lub mocowanie się w dużej bliskości cielesnej;
- niedozwolone są wszelkiego rodzaju masaże;
- niedozwolone jest sadzanie na kolanach;
- niedozwolone jest kładzenie się lub spanie obok dziecka;
- niedozwolone jest ocieranie się;
- niedozwolona jest seksualizacja i seksizm;
- niedozwolone są różne formy poniżania oraz mobbing;
- niedozwolone jest używanie wulgaryzmów;
- niedozwolone jest filmowanie i fotografowanie dzieci bez ich zgody;
- niedozwolone jest wypowiedanie żartów o podtekście seksualnym;
- niedozwolone jest prezentowanie dzieciom treści obscenicznych, erotycznych, pornograficznych lub mających podtekst seksualny, zawierających sceny brutalnej przemocy;
- niedozwolone jest stosowanie przemocy fizycznej oraz psychicznej takiej jak: poniżanie, upokarzanie, ośmieszanie, dokuczanie, szykanowanie, znęcanie się itp. w bezpośrednich kontaktach, jak i za pośrednictwem mediów społecznościowych.\
- niedozwolone jest częstowanie dzieci tytoniem, alkoholem i innymi substancjami psychoaktywnymi;
- niedozwolone jest dotykanie dzieci ani wbrew ich woli

Zachowania niedozwolone w kontakcie przez Internet

- niedozwolone jest upublicznianie zdjęć, filmów z udziałem dzieci, bez pisemnej zgody ich rodziców lub opiekunów prawnych, z wyjątkiem zdjęć dużych grup w miejscach publicznych w związku z informowaniem o wydarzeniach;
- niedozwolone jest kontaktowanie się z dziećmi przez komunikatory internetowe w celach prywatnych, niezwiązanych z formacją i działalnością duszpasterską, bez wiedzy i zgody ich rodziców;

Zasady ochrony dotyczące wyjazdów

- na wyjazdy grupowe dzieci należy uzyskać pisemną zgodę rodziców po uprzednim zapoznaniu ich z ramowym planem działania i zasadami jego organizacji;
- podczas wyjazdu rodzice mają prawo do kontaktu ze swoim dzieckiem i z jego opiekunem;
- podczas wyjazdów opiekunowie nie powinni nocować w tym samym pomieszczeniu co podopieczni;

tym fakcie zawiadomić inną osobę dorosłą, kierownika wyjazdu oraz, jeśli to możliwe, rodzica lub opiekuna prawnego wychowanka;

- Jeśli wyjazd przewiduje noclegi zbiorowe organizator zawiera informację na ten temat w regulaminie;
- szczególnie zadbać należy o ochronę dzieci w toaletach, łazienkach, przebieralniach czy szatniach.
- Zasady ochrony dotyczące kontaktów przez media oraz dostępu do sieci Internet

Parafie, które zapewniają dzieciom dostęp do Internetu, powinny wdrożyć środki bezpieczeństwa uniemożliwiające dostęp do treści stanowiących zagrożenie dla ich prawidłowego rozwoju. Na urządzeniach umożliwiających dostęp do Internetu powinno być zainstalowane i aktualizowane oprogramowanie filtrujące treści, zaś korzystanie z Internetu powinno być monitorowane przez wyznaczoną osobę przynajmniej w sposób umożliwiający ustalenie, kto, kiedy i z jakich treści korzystał (np. indywidualne konta dla wszystkich użytkowników). Szczegółowe zasady korzystania z Internetu powinny być zawarte w stosownym regulaminie.

1. Granice zachowań w relacjach dziecko – dziecko

Rekrutacja osób pracujących z dziećmi

Obowiązki proboszcza

1. O każdej osobie mającej kontakt z dziećmi w obszarze związanym z wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, leczeniem, świadczeniem porad psychologicznych, rozwojem duchowym, uprawianiem sportu lub realizacją innych zainteresowań przez dzieci, lub z opieką nad dziećmi proboszcz uzyskuje dane z Rejestru Sprawców Przepięstw na Tle Seksualnym (<https://arch-bip.ms.gov.pl/pl/rejstry-i-ewidencje/rejestr-sprawcow-przepięstw-na-tle-seksualnym/>). W przypadku osób mających krótkotrwały kontakt z dziećmi uzyskanie takiej informacji jest zalecane, chociaż nie stanowi to obowiązku prawnego.
2. Przed nawiązaniem stosunku pracy lub przed dopuszczeniem osoby do działalności związanej z wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, świadczeniem porad psychologicznych, rozwojem duchowym, uprawianiem sportu lub realizacją innych zainteresowań przez dzieci, lub z opieką nad nimi proboszcz ma obowiązek uzyskania od tej osoby informacji z Krajowego Rejestru Karnego w zakresie przepięstw przeciwko życiu i zdrowiu) i przeciwko wolności seksualnej i obyczajności oraz w zakresie handlu ludźmi, znęcanie się nad osobą najbliższą lub pozostającą w stosunku zależności oraz przepięstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.
3. Jeśli parafia zatrudnia firmy z zewnątrz lub udostępnia im pomieszczenia, właściciel firmy musi przedstawić proboszczowi oświadczenie o sprawdzeniu swoich pracowników, którzy wejdą na teren parafii i będą mieć kontakt z dziećmi w Rejestrze Sprawców Przepięstw na Tle Seksualnym.

Obowiązki innych osób (wolontariusze, animatorzy itp.)

- Czuwanie nad własną dojrzałością emocjonalną, psychiczną, duchową;
- Wspieranie dzieci w ich rozwoju ku dojrzałości;
- Czuwanie nad równym traktowaniem wszystkich dzieci;
- Dbanie o respektowanie zasad kultury;
- Dbanie o przestrzeganie prawa do nienaruszalności cielesnej i prywatności;

Arzywność transparentnego kontaktu z rodzicami dzieci.

- Dbanie o przestrzeganie zasad prywatności i ochrony wizerunku dzieci.

Edukacja osób pracujących z dziećmi

Zakres szkoleń w temacie ochrony dzieci i osób bezbronnych

1. Wszyscy pracownicy i wolontariusze otrzymują potrzebną im wiedzę o standardach przyjętych i obowiązujących w parafii – kodeksie zachowań, procedurach związanych z interwencją i zgłoszeniem. Szkolenie może prowadzić osoba odpowiedzialna w parafii za prewencję.
2. Pracownicy i wolontariusze pełniący funkcje wychowawcze lub formacyjne dodatkowo otrzymują potrzebną im wiedzę dotyczącą:
 - rodzajów przemocy (w tym przemocy rówieśniczej);
 - rozpoznawania oznak przemocy (w tym wykorzystania seksualnego);
 - strategii działania sprawców przemocy (w tym przemocy seksualnej);
 - rozmowy z dzieckiem/nastolatkiem/osobą bezbronną na temat krzywdy;
 - zagrożeń i ochrony przed szkodliwymi treściami w Internecie;
 - innych zaleceń obowiązujących w danej placówce/miejsu duszpasterskim.
3. Każda osoba pracująca z dziećmi powinna otrzymać zaświadczenie o udziale w szkoleniu.
4. Każda osoba pracująca z dziećmi co dwa lata uczestniczy w szkoleniu z zakresu prewencji. Treść szkoleń przygotowana jest przez osobę odpowiedzialną w diecezji za prewencję.

Osoby odpowiedzialne za prewencję w parafii powinny mieć wiedzę na temat:

- budowania systemu prewencji zgodnego z wymogami Kościoła i ustaw państwowych;
- podstawowych procedur prawnych;
- czynników ryzyka i czynników ochronnych;
- funkcjonowania w środowisku lokalnym placówek pomocowych;
- procedur ustalonych dla danej parafii.

Struktura odpowiedzialności za wdrożenie i przestrzeganie standardów

Proboszcz parafii powołuje osobę lub Zespół ds. Prewencji

- Wskazane jest, aby były to osoby cieszące się zaufaniem, odpowiednio przeszkolone i kompetentne, które będą wiedziały jakie działania w danej sytuacji są stosowne i konieczne.
- Osoby te ściśle współpracują z proboszczem miejsca oraz z osobami odpowiedzialnymi w diecezji za prewencję, jak również z delegatem ds. ochrony dzieci i młodzieży.
- Nie mogą być to osoby uwikłane w lojalność środowiskową lub w konflikt interesów.
- Odpowiadają za wprowadzenie standardów oraz uczestniczą w szkoleniach zgodnie z zasadami wskazanymi przez diecezję, do której parafia należy (każda parafialna grupa duszpasterska może mieć wyznaczoną do tego celu konkretną osobę).

- Do osoby zaufanej należy przyjmowanie zgłoszeń dotyczących niespektowania powyższych standardów. Osoba zaufana nie może na własną rękę podejmować działań służących wyjaśnieniu podejrzeń i zarzutów lub weryfikacji zgłaszanych faktów. Obowiązuje ją zasada poufności (załącznik nr 4). Powinna to być osoba faktycznie budząca zaufanie, posiadająca tzw. kompetencje predysponujące ją do kontaktu z osobami skrzywdzonymi.

Proboszcz parafii odpowiada za interwencję

- Osobą odpowiedzialną bezpośrednio za interwencję w przypadku zaistnienia przemocy jest zarządca placówki, w tym wypadku proboszcz parafii. Powinien czynić to we współpracy z kompetentnymi osobami jak wyżej.
- Wszelka działalność dotycząca ochrony oraz interwencji i pomocy musi być dokumentowana. Wpisów w rejestrze zdarzeń dokonują osoby bezpośrednio zaangażowane w daną aktywność, ale za bezpieczne przechowywanie notatek odpowiedzialny jest proboszcz. Rejestr (załącznik nr 3) prowadzi się zgodnie z zasadami ochrony danych wrażliwych.
- Dokument zawierający standardy ochrony dzieci i osób bezbronnych w parafii aktualizowany jest co dwa lata.
- Ewaluacja dokumentu dokonywana jest w danej placówce przez osobę odpowiedzialną za prewencję we współpracy z proboszczem i osobami wyznaczonymi przez proboszcza, a następnie konsultowana z osobami zaangażowanymi w duszpasterstwo parafialne. Następnie jest zatwierdzana przez osobę odpowiedzialną w diecezji za prewencję.

Procedury postępowania w sytuacji zgłoszenia krzywdy czy niewłaściwego zachowania

1. W przypadkach przemocy fizycznej bądź seksualnej, gdy sprawcą jest osoba dorosła lub dziecko, należy zgłosić ten fakt zgodnie z prawem do organów ścigania lub/oraz do delegata właściwej instytucji kościelnej.

2. Gdy sprawa dotyczy niewłaściwego zachowania osób świeckich zatrudnionych w parafii bądź wolontariuszy, sprawę należy zbadać i podjąć adekwatne kroki w zależności od tego, czego dotyczyło to zachowanie. Każdorazowo należy podjąć z tą osobą rozmowę i jeśli zajdzie taka potrzeba to okresowo lub stale wycofać ją z pracy duszpasterskiej.

3. Jeśli niewłaściwe zachowanie dotyczy dziecka należy o tym zawiadomić jego rodziców i wraz z nimi podjąć odpowiednie działania.
4. Jeśli sprawa dotyczy niewłaściwych zachowań dzieci wobec siebie nawzajem należy nie-zwłocznie zawiadomić rodziców dzieci i wraz z nimi podjąć odpowiednie działania.
5. Osoba odpowiedzialna za przyjmowanie zgłoszenia współpracuje z proboszczem i delegatem diecezjalnym i/lub zakonnym.
6. Każda informacja o niewłaściwym zachowaniu powinna być traktowana poważnie, gdyż jest działaniem prewencyjnym.
7. Jeśli jakkolwiek osoba dorosła zaangażowana w pracę duszpasterską w parafii dowie się od dziecka, że doświadcza ono przemocy, automatycznie ma obowiązek zastosowania się do art. 304 k.p.k. mówiącego o tym, że każdy, kto dowie się o popełnieniu przestępstwa ściganego z urzędu, ma społeczny obowiązek zawiadomić o tym prokuratora lub Policję.

Pomoc osobom skrzywdzonym

1. Każda osoba, która mówi o swojej krzywdzie, winna zostać przyjęta z szacunkiem i uważnie wysłuchana. Doświadczenie osoby skrzywdzonej nie powinno być nigdy negowane.
2. Osoba skrzywdzona powinna otrzymać informację o możliwych formach pomocy, z której może skorzystać na terenie parafii lub

3. W sytuacji, gdy osoba wskazana jako sprawca jest kapłanem lub inną osobą zaangażowaną w parafii należy jak najszybciej zapewnić bezpieczeństwo osobie skrzywdzonej (np. poprzez niedopuszczanie do niej osoby wskazanej lub podejrzanej). Następnie należy jej udzielić pomocy, jakiej potrzebuje. Osoby poszkodowane nie powinny być obarczane kosztami udzielanej im pomocy.
4. Troska duszpasterska wobec osoby skrzywdzonej i jej bliskich polega przede wszystkim na życzliwym wysłuchaniu, uznaniu krzywdy i pomocy w odbudowaniu jej więzi z Bogiem i zaufania do Kościoła. Pomoc pokrzywdzonym organizowana jest w porozumieniu z diecezjalnym duszpasterzem ds. pomocy duchowej osobom skrzywdzonym.
5. Jeśli osoba skrzywdzona przynależy do jakiejś grupy parafialnej, również inni uczestnicy tej grupy powinni otrzymać pomoc duszpasterską i ewentualnie psychologiczną.
6. Jeśli osobą skrzywdzoną jest dziecko, pomoc powinna otrzymać również jego rodzina.
7. Parafianie powinni być we właściwy sposób poinformowani o tym, co się wydarzyło oraz otrzymać stosowną pomoc. Należy przy tym zachować zasadę ochrony dobrego imienia osoby skrzywdzonej.
8. Jeśli zgłoszenie dotyczy przestępstwa określonego w prawie karnym i/lub kanonicznym, osoba przyjmująca zgłoszenie postępuje zgodnie z procedurami zawartymi w Wytycznych Konferencji Episkopatu Polski.
9. Jeśli zgłoszenie dotyczy innej krzywdy czy niewłaściwego zachowania, osoba zgłaszająca otrzymuje informację o podjętych w sprawie krokach.
10. Wszelkie działania i uzyskane informacje objęte są zasadą poufności, ale osoby skrzywdzonej nie wolno zobowiązywać do zachowania tajemnicy.

Sposób postępowania z oskarżonymi o wykorzystanie seksualne lub przemoc

1. Do parafii mogą należeć osoby, które są oskarżone o różne przestępstwa bądź mają wyrok w zawieszeniu, lub też wróciły do środowiska po odbytych wyroku. Nie powinny one pracować z dziećmi, natomiast powinny zostać objęte pomocą duszpasterską.
2. W sytuacji, gdy oskarżonym jest dziecko, należy współpracować z jego rodzicami lub opiekunami prawnymi w takim zakresie, w jakim jest to możliwe i potrzebne. Ich również dobrze jest otoczyć opieką duszpasterską.
3. W sytuacji, gdy osobą oskarżoną jest kapłan lub osoba konsekrowana należy zastosować się do wskazań uzyskanych od biskupa miejsca lub przełożonych. Wobec takiej osoby powzięte zostają kroki przewidziane przez Wytyczne Konferencji Episkopatu Polski.
4. Gdy osobą oskarżoną jest świecki pracownik lub wolontariusz parafialny, należy odsunąć taką osobę od podejmowanej pracy na czas wyjaśnienia sprawy lub do czasu decyzji prokuratury oraz objąć ją opieką duszpasterską.
5. W procesie wyjaśniania sprawy oraz w podawaniu informacji należy również zadbać o zachowanie ochrony dobrego imienia domniemanego sprawcy.
6. W przypadku zaistnienia fałszywego oskarżenia, jeśli zarzuty nie zostaną potwierdzone, a oskarżenie znane było osobom postronnym, należy przekazać im informację o niewinności oskarżonego w formie komunikatu biskupa miejsca lub delegata.

Wymagania wynikające ze standardów ochrony dzieci przed przemocą

ochrony przebywających tam dzieci i osób dorosłych zgodnie z obowiązującymi standardami wyznaczonymi tak przez dokumenty państwowe (Ustawę o zmianie ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz innych ustaw z dn. 28.07.23 – tzw. „Ustawa Kamilka”), jak również wskazania wynikające z Wytycznych Kościoła Katolickiego w Polsce.

1. W przygotowaniu dokumentu uczestniczą zaangażowani świeccy, a także dzieci.
2. W parafii działa Zespół ds. Prewencji oraz wyznaczona jest tzw. osoba zaufania.
3. Standardy ochrony dotyczą zasad bezpieczeństwa i sposobów ochrony dzieci, czyli: rekrutacji personelu; bezpiecznych relacji pomiędzy dorosłymi a dziećmi; bezpiecznych relacji pomiędzy rówieśnikami; bezpiecznego korzystania z Internetu i mediów elektronicznych; zasad ochrony wizerunku i danych osobowych; sposobu reagowania w parafii na przypadki podejrzenia, że dziecko doświadcza przemocy fizycznej, psychicznej czy seksualnej i zasad prowadzenia rejestru interwencji (załącznik nr 3); pomocy osobom po-krzywdzonym.
4. Standardy ochrony są dostępne w parafii i podane do publicznej wiadomości.

Słowniczek

Cyberprzemoc – wszelka przemoc z użyciem technologii informacyjnych i komunikacyjnych.

Duchowny – biskup, ksiądz, diakon.

Duszpasterstwo – zorganizowana działalność społeczna Kościoła polegająca na głoszeniu zasad wiary i celebrowaniu liturgii; zazwyczaj dokonuje się ono w ramach parafii.

Dziecko – osoba poniżej 18. roku życia.

Osoba odpowiedzialna za interwencję – zarządca placówki (proboszcz) odpowiedzialny za po-dejmowanie interwencji w przypadku zaistnienia przemocy.

Osoba odpowiedzialna za standardy ochrony dzieci i młodzieży – osoba wyznaczona przez przełożonego danego dzieła duszpasterskiego, danej grupy parafialnej sprawująca nadzór nad prawidłowym stosowaniem standardów ochrony dzieci.

Osoba zaufana – osoba wyznaczona przez przełożonego danego dzieła duszpasterskiego, cieszą-ca się zaufaniem i odpowiednio przygotowana, odpowiedzialna za przyjmowanie zgłoszeń o zdarzeniach dotyczących przemocy.

Personel kościelny – duchowny lub świecki zatrudniony przez Kościół na podstawie umowy.

Parafia – określona wspólnota wiernych, nad którą pasterską pieczę, powierza się proboszczowi jako jej własnemu pasterzowi.

Proboszcz – mianowany przez biskupa duszpasterz i zarządca parafii.

Przemoc – wszelkie formy złego traktowania fizycznego i/lub emocjonalnego, wykorzystywania seksualnego, zaniedbania, wyzysku komercyjnego lub innego, skutkujące rzeczywistą lub poten-cjalną szkodą dla zdrowia, rozwoju lub godności człowieka.

Przemoc duchowa – odwoływanie się do przekonań religijnych osoby w celu wyrządzenia jej szkody

technologii komunikacyjnych.

Rejestr Sprawców Przepędstw na tle seksualnym – rejestr obywateli polskich, którzy dopuścili się przestępstwa z pobudek seksualnych. Składa się z Rejestru publicznego i Rejestru z dostępem ograniczonym.

Seksizm – uprzedzenie lub dyskryminacja ze względu na płeć.

Seksualizacja – proces, w wyniku którego wartościowanie osoby dokonywane jest przez pryzmat atrakcyjności seksualnej; uprzedmiotowienie osoby pod względem seksualnym lub narzucanie seksualności w niewłaściwy sposób.

Świecki – członek Kościoła katolickiego niebędący duchownym.

Uwikłanie – każda relacja, w której doświadcza się strachu, lęku, poczucia winy, poczucia krzywdy, frustracji, poniżenia, zniewolenia, zależności, dominacji, niemożności bycia sobą, nie-szczerości, braku autentyczności, przemocy emocjonalnej, fizycznej, seksualnej, ekonomicznej.